

Sygn. akt VI K 569/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w P.

w składzie

Przewodniczący SSR Katarzyna Grabałowska

Protokolant Monika Kot

w obecności Prokuratora Artura Bula

po rozpoznaniu dnia 17 marca 2016 roku sprawy:

1. **S. S. córki J. i E.**

urodzonej (...) w T.

oskarżonej o to, że w dniu 26 marca 2012 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z T. G. i Ł. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że w celu, aby T. G. zawarła dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z w/w spółką dostarczyła jej podrobione przez n/n osobę zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) oraz dowód osobisty o nr (...) na nazwisko A. B., po czym T. G. przedstawiła kurierowi (...) te dokumenty a następnie podrobiła podpis B. A. na dwóch umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...) otrzymując dwa telefony komórkowe marki H. (...) o łącznej wartości 2358 zł, czym wprowadziła (...) S.A. w błąd co do swojego zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, po czym wyłudziła usługi telekomunikacyjne na kwotę 437,76 zł, czym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 2793,76 zł w/w podmiot

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

2. **Ł. G. syna H. i M.**

urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że w dniu w dniu 26 marca 2012 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z T. G. i S. S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że w celu, aby T. G. zawarła dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z w/w spółką polecił jej podrobić podpis B. A. na tych umowach, po czym T. G. przedstawiła kurierowi (...) podrobione przez n/n osobę zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) oraz dowód osobisty o nr (...) na nazwisko A. B. a następnie podrobiła jej podpis na dwóch umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...) otrzymując dwa telefony komórkowe marki H. (...) o łącznej wartości 2358 zł, czym wprowadziła (...) S.A. w błąd co do swojego zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, po czym wyłudził usługi telekomunikacyjne na kwotę 437,76 zł, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 2793,76 zł w/w podmiot, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwa podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 21 marca 2006 roku sygn. akt II K 84/06 za przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 275 § 1 kk, art. 276 kk przy

zast. art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 12 lipca 2005 roku do 21 marca 2006 roku oraz od 15 października 2007 roku do 12 czerwca 2008 roku

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

orzeka

1. **oskarżoną S. S. uznaje za winną tego, że w dniu 26 marca 2012 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z T. G. i Ł. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że w celu aby T. G. zawarła dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze Spółką (...) przekazała jej, w ramach podziału ról, podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) oraz unieważniony dowód osobisty o nr (...) zmarłej B. A. po czym T. G. przedstawiła kurierowi (...) te dokumenty, a następnie podrobiła podpis B. A. na dwóch umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...), otrzymując dwa telefony komórkowe marki H. (...) o łącznej wartości 2356 zł, czym wprowadziła (...) SA w błąd co do tożsamości abonenta, po czym wyłudziła usługi telekomunikacyjne na kwotę 437,76 zł, czym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 2793,76 zł Spółkę (...) SA, tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk i za to na mocy art. 286 § 1 kk wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;**

2. **oskarżonego Ł. G. uznaje za winnego tego, że w dniu 26 marca 2012 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z T. G. i S. S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że w celu, aby T. G. zawarła dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze Spółką (...) polecił jej podrobić podpis B. A. na tych umowach, przy czym S. S. w ramach podziału ról dostarczyła T. G. podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) oraz unieważniony dowód osobisty o nr (...) zmarłej B. A., po czym T. G. przedstawiła kurierowi (...) te dokumenty, a następnie podrobiła podpis B. A. na dwóch umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...), otrzymując dwa telefony komórkowe marki H. (...) o łącznej wartości 2356 zł, czym wprowadził (...) SA w błąd co do osoby abonenta, po czym wyłudził usługi telekomunikacyjne na kwotę 437,76 zł, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 2793,76 zł Spółkę (...) SA, tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk i za to na mocy art. 286 § 1 kk wymierza mu karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;**

3. **na mocy art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonych obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Spółki (...) SA w W. solidarnie wraz z T. G. kwoty 2793,76 zł (dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt sześć groszy);**

4. **na mocy art. 44 § 1 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci 2 (dwóch) zaświadczeń o zatrudnieniu, ujętych w wykazie dowodów rzeczowych numer (...) pod pozycją 6;**

5. **na mocy art. 230§ 2 kpk zwraca Spółce (...) SA dokumenty ujęte w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 5 i 7 jako zbędne dla postępowania karnego;**

6. **na mocy art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonych od ponoszenia wydatków postępowania, którymi w całości obciąża Skarb Państwa oraz na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonych od opłaty.**

Sygn. akt VI K 569/14

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 17 marca 2016 r.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie pomiędzy 28 lutym 2012 roku, a 23 marca 2012 roku J. A. w nieustalony sposób utracił swój dowód osobisty o nr (...) oraz skasowany dowód osobisty swojej zmarłej żony o nr (...).

W dniu 23 marca 2012 roku w sieci telesprzedaży H. nieustalona osoba złożyła zamówienie telefonów posługując się danymi osobowymi zmarłej B. A. zamieszkałej w P. przy ul. (...). W jego ramach zamówione zostały dwa telefony H. (...) w promocyjnej cenie 1 zł. Zamawiający podał jako telefon kontaktowy numer 724-533-688 należący do użytkownika działającego w systemie przedpłaconym (pre-paid), który nie dopełnił formalności przekazania swoich danych personalnych Operatorowi.

Telefony wraz z dokumentacją umowną miały zostać dostarczone za pośrednictwem kuriera firmy (...) na adres P. ul. (...). W dniu zawierania umów obowiązywała oferta specjalna „Telefon bez umowy” gdzie cena telefonu wynosiła 1.179,00 zł i za taką cenę można było go kupić bez konieczności zawierania umowy na czas określony. Po weryfikacji klienta przystąpiono do realizacji zamówień. Rozmowa została nagrana przez Operatora lecz była przechowywana jedynie przez okres 13 miesięcy.

W dniu 26 marca 2012 roku do mieszkania T. G. przyszła S. S.. Zapytała ją, czy nie chciałaby zarobić 30 zł. Kiedy T. G. przytaknęła, kobiety umówiły się, że T. G. przyjdzie do mieszkania S. S.. Kiedy tam przyszła w mieszkaniu był również Ł. G.. S. S. wręczyła T. G. anulowany dowód osobisty należący do nieżyjącej już wówczas B. A. oraz zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...), z którego wynikało, że B. A. była zatrudniona w firmie (...) na stanowisku sprzedawcy. Oskarżeni polecieli T. G., aby poszła na ulicę (...) w P. w celu odbioru przesyłki od kuriera. Ł. G. polecił T. aby podpisała się na dokumentach wręczonych jej przez kuriera imieniem i nazwiskiem B. A.. T. G. udała się z otrzymanymi dokumentami pod wskazany adres. Około godziny 11:00 na miejsce przyjechał kurier (...) A. N., któremu T. G. okazała dowód B. A., a następnie podpisała umowę jej imieniem i nazwiskiem. Wówczas kurier wydał jej telefony komórkowe, zabierając z sobą oświadczenie o zatrudnieniu. Wówczas T. G. udała się do mieszkania oskarżonych gdzie oddała im telefony oraz dowód osobisty zmarłej B. A.. W zamian otrzymała 30 zł.

Kurier otrzymane dokumenty przekazał do firmy (...) Spółki Akcyjnej w W.. Kurier zweryfikował dane osoby wpisanej jako składającej zamówienie mimo, iż przedstawiono mu do wglądu skasowany dowód osobisty. Dnia 28 marca 2012 roku nastąpiła aktywacja karty SIM. Z powodu braku płatności w dniu 1 czerwca 2012 roku nastąpiła blokada połączeń wychodzących, a następnie w dniu 18 czerwca 2012 roku zawieszono aktywację karty SIM. Kwota nieuregulowanych należności z tytułu aktywacji i użytkowania telefonu wyniosła 437 złotych.

Pismem datowanym na 4 maja 2012 roku operator informował J. A., że umowa zawarta na jego nazwisko została rozwiązana z dniem 3 czerwca 2012 roku. Tej samej treści pismo z datą 13 czerwca 2012 roku zostało skierowane do nieżyjącej B. A.. W kopercie adresowanej do B. A. J. A. znalazł wypowiedzenie umowy z firmy (...) oraz informację o zadłużeniu wynikającym z kary umownej na kwotę 1.149,78 zł. Znajdowała się tam również korekta faktury, z której wynikało, że umowa została podpisana w dniu 22 marca 2012 roku, tymczasem jego żona zmarła w dniu 28 lutego 2012 roku w Hospicjum w C.. Nie ustalono dokładnie kiedy J. A. odebrał w/w korespondencję.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadka T. G. (k. 78, 306, 460-461 akt), wyjaśnienia T. G. (k. 83 akt), zeznania świadka J. A. (k. 5, 306, 456-459 akt), zeznania świadka M. P. (k. 299 akt, akta odezwy), zeznania świadka D. P. (akta odezwy), zeznania świadka A. N. (k. 469 akt), zeznań świadka U. L. (k. 515 akt), opinii sądowo – psychologicznych (k. 493-496, 500-502 akt), opinii biegłego grafologa (k. 576-581 akt) zaświadczenie (k.7, 9 akt), oświadczenie (k. 8, 10 akt), wezwania (k. 12-13 akt), wypowiedzenie (k. 14 akt), pismo (...) (k. 16-18 akt), umowę (k.

63, 67 akt), zaświadczenia (k. 64, 69 akt), oświadczenia (k. 66, 70 akt,) wypowiedzenia (k. 50-55 akt), pisma T-M. (k. 396, 413 akt), pisma (...) (k. 402 akt), pisma Polkomtel (k. 420 akt), pisma Urzędu Miasta w P. (k. 442 akt)

Oskarżony Ł. G. lat 34, wykształcenie zawodowe, kucharz- kelner, kawaler, na utrzymaniu dwoje dzieci, utrzymuje się z zasiłku w kwocie 342 zł miesięcznie, karany, nie leczony psychiatrycznie, neurologicznie, odwykowo (k. 88, 535-543).

Oskarżony Ł. G. w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k. 89 akt)

Słuchany na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że przedmiotowego czynu dopuścili się D. P. i M. G., która pomawia ich o różne przestępstwa (k. 227 akt). Słuchany po raz kolejny dodał, że T. G. jest alkoholiczką, leczy się psychiatrycznie. M. P. dokonała kradzieży telewizora na szkodę J. A. (k. 384 akt).

Oskarżona S. S. lat 28, wykształcenie podstawowe, bez zawodu, panna, na utrzymaniu dwoje dzieci, karana, nie leczona psychiatrycznie, neurologicznie, odwykowo (k. 103, 531-533).

Oskarżona S. S. w postępowaniu przygotowawczym nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła złożenia wyjaśnień (k. 104 akt).

Słuchana na rozprawie nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że nie podrobiła zaświadczenia i nie prosiła o to T. G.. Telefony wzięli M. G. i P.. Nigdy nie miała w rękach dowodu osobistego B. A. (k.228 akt). Słuchana po raz kolejny wyjaśniła, że telefony wzięła M. P. bo mówił jej o tym E. O., który widział u T. G. jakieś dokumenty i dowód osobisty B. A. (k. 385 akt).

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonych ocenione zostały jako niewiarygodne. Stanowią one konsekwencję przyjętej linii obrony polegającej na kwestionowaniu okoliczności zawartych w zarzucie po to, aby uniknąć odpowiedzialności karnej. Wyjaśnienia te są niewiarygodne i, w świetle zeznań T. G., J. A., M. P. i D. P. nie może budzić wątpliwości, iż nie polegają na prawdzie. Zdaniem Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe w sposób nie budzący wątpliwości potwierdziło wersję zaprezentowaną przez w/w świadków całkowicie podważając stan faktyczny przedstawiony przez oskarżonych. Oskarżeni insynuowali, że zarzucanego im czynu mieli dopuścić się małżonkowie P., a T. G. obciążając ich próbuje chronić swoją córkę. Twierdzili również, że M. P. miała już ich wcześniej fałszywie oskarżać, a nawet kierować w stosunku do nich groźby pozbawienia życia. Żadna z tych okoliczności nie została w toku postępowania potwierdzona. Była to wersja zdarzeń wymyślona na potrzeby procesu i stanowiła tylko i wyłącznie nieudolną próbę przekonania Sądu, że nie popełnił zarzucanego im czynu. Oskarżeni konsekwentnie nie przyznawali się do popełnienia zarzucanego im czynu i negowali wszystkie okoliczności zawarte w zarzutach. Dysponując zeznaniami wyłącznie jednego świadka będącego zarówno współsprawcą Sąd podjął próby zweryfikowania ich wyjaśnień na podstawie innych nieosobowych źródeł dowodowych. Według zeznań T. G. oskarżeni mieli wręczyć jej zaświadczenie o zarobkach zmarłej B. A.. Oskarżeni od samego początku przeczyli tej okoliczności. Z opinii biegłego grafologa wynika, że awers druku przedmiotowego zaświadczenia został uprzednio, odręcznie uzupełniony trzema rodzajami wpisów przez Ł. G.. Co prawda Sąd nie mógł czynić mniej korzystnych ustaleń wobec oskarżonych jednak wnioski z tej opinii w całości podważają wiarygodność wyjaśnień oskarżonych co znalazło nawet odzwierciedlenie we wnioskach końcowych obrońcy i oskarżonej. W świetle tej opinii, w połączeniu z twierdzeniami T. G., wyjaśnienia oskarżonych nie zasługują na przymiot wiarygodności. Reasumując zdaniem Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe

w sposób nie budzący wątpliwości potwierdziło wersję zaprezentowaną przez T. G. całkowicie podważając stan faktyczny przedstawiony przez oskarżonych.

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w toku rozprawy głównej należy zauważyć, iż kluczowe znaczenia ma analiza zeznań i wyjaśnień T. G.. Zdaniem Sądu oskarżeni próbowali wykorzystać pewne „ułomności intelektualne” świadka zakładając, że pozbawią one świadka cech wiarygodności. Tak się jednak nie stało. T. G. w sposób spontaniczny i noszący znamiona szczerości opisywała w jakich okolicznościach doszło do popełnienia przestępstwa. Relacjonowała w jaki sposób weszła w posiadanie dowodu osobistego B. A. oraz jak i gdzie odebrała telefony od kuriera. Wskazała, że oskarżona S. S. zaproponowała jej zarobienie 30 złotych. W tym celu przyszła do mieszkania oskarżonych gdzie S. S. wręczyła jej anulowany dowód osobisty należący do nieżyjącej już wówczas B. A. oraz zaświadczenie o zatrudnieniu. Oskarżeni powiedzieli jej aby poszła na ulicę (...) w P. w celu odbioru przesyłki od kuriera. Ł. G. polecił jej aby podpisała się na dokumentach wręczonych jej przez kuriera imieniem i nazwiskiem B. A.. Gdy odebrała przesyłkę wróciła do mieszkania oskarżonych, oddała im telefony w zamian otrzymując kwotę 30 złotych. W ocenie Sądu, zeznania świadka polegają na prawdzie. Są one konsekwentne, cechuje je również dbałość o szczegóły oraz wewnętrzna spójność. Z uwagi na wątpliwości w zakresie prawidłowej zdolności postrzegania, zapamiętywania i relacjonowania zdarzeń przesłuchanie świadka na rozprawie odbyło się z udziałem biegłego psychologa. Ze sporządzonej opinii wynika, że u świadka występuje upośledzenie umysłowe stopnia lekkiego oraz otępienie alkoholowe. Objawy kliniczne stwierdzonych zaburzeń obejmują osłabienie pamięci świeżej i długotrwałej, obniżoną sprawność pozostałych funkcji poznawczych co powoduje, że świadek ma ograniczone zdolności do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń. Świadek może mieć trudności z odtwarzaniem struktury czasowej i chronologii zdarzeń oraz skomplikowanych interakcji i zawilej, wielowątkowej fabuły zdarzeń. Procesy myślowe świadka przebiegają na poziomie operacji konkretnych, co oznacza, że opiniowana jest zdolna do opisów osób i ich zachowań, przedmiotów, powszechnych zjawisk, nieskomplikowanych interakcji, prostych zależności przyczynowo – skutkowych. W toku przesłuchania świadek nie przejawiał skłonności do konfabulacji, nie była podatna na sugestie osób trzecich, a jej relacja odnośnie przedmiotowych zdarzeń odpowiada możliwością poznawczym i kompetencjom komunikacyjnym świadka (k. 495-496 akt)

Świadek J. A. wiedzę odnośnie zdarzenia posiadał wyłącznie z relacji T. G. z którą obecnie żyje w konkubinacie. Zeznał, w jakich okolicznościach dowiedział się o popełnieniu przestępstwa i o podjętych przez niego krokach. Ze względu na upływ czasu nie był w stanie powiedzieć kiedy dokładnie odebrał korespondencję od operatora. Indagowany na rozprawie przedstawił chronologię wydarzeń ale nie potrafił umiejscowić tego w konkretnych datach. Zeznał, że treść pism bardzo go zdziwiła ze względu na to, że umowę miała podpisać nieżyjąca już wtedy żona. Skojarzył to z utratą jej dowodu osobistego. Nie potrafił wskazać dokładnie kiedy i w jakich okolicznościach utracił ten dokument. Gdy od T. G. dowiedział się, że brała ona udział w popełnieniu przestępstwa i posłużyła się utraconym przez niego dowodem skojarzył ten fakt ze swoją obecnością w mieszkaniu oskarżonych. W trakcie tego spotkania miał w niejasnych okolicznościach utracić dowód osobisty swój i żony. Ustalając stan faktyczny Sąd opierał się na powyższych zeznaniach dając im wiarę w całości. Relacja świadka znajduje potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd nie znalazł powodów, by odmówić wiary jego zeznaniom. Z opinii biegłego psychologa uczestniczącego w przesłuchaniu na rozprawie wynika, że u świadka J. A. stwierdzono występowanie łagodnych zaburzeń poznawczych spowodowanych uszkodzeniem ośrodkowego układu nerwowego na tle nadużywania alkoholu. Świadek jest zdolny do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń. W toku przesłuchania świadek nie przejawiał skłonności do konfabulacji, nie był podatny na sugestie osób trzecich, a jego relacja odnośnie przedmiotowych zdarzeń była zgodna z posiadaną wiedzą i możliwościami poznawczymi (k. 502 akt)

Świadkowie M. P. i D. P. zaprzeczyli by mieli cokolwiek wspólnego z dokonanym przestępstwem. D. P. wskazał, że oskarżeni „namawiali go, żeby coś wziąć, kombinowali coś z tymi z tymi pieczętkami, wystawiali lewe zaświadczenia, wysyłali ludzi do sklepu, ludzie brali kredyty lub telefony” (protokół przesłuchania świadka w drodze pomocy prawnej). Powyższe zeznania pomimo tego, że niczego istotnego do meritum sprawy to jednak dały pełny obraz przestępczej działalności oskarżonych. Brak jest podstaw do kwestionowania zeznań w/w świadków zwłaszcza biorąc pod uwagę treść opinii biegłego grafologa.

Świadek A. N., który będąc kurierem doręczył przesyłkę T. G. nie pamiętał tego faktu i nie był w stanie podać żadnych szczegółów odnośnie weryfikacji odbiorcy. Opisał jedynie w sposób ogólny procedurę obowiązującą przy doręczaniu przesyłek.

Świadek A. B. nie była w stanie dokładnie określić, kiedy widziała dowód osobisty B. A. w mieszkaniu M. G.. Zeznania świadka dla rozpoznania sprawy miały znaczenie drugorzędne właśnie ze względu na ich ogólnikowość. Nawet jeżeli faktycznie przedmiotowy dowód świadek widziała w 2012 roku to należy mieć w polu widzenia to, że w tym okresie J. A. pozostawał już w konkubinacie z T. G. z którą faktycznie mieszkał. Reasumując zeznania świadka nie były podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Żadnej wiedzy odnośnie przedmiotu postępowania nie posiadała U. L., która zamieszkuje pod adresem wskazanym w zamówieniu jako miejsce doręczenia przesyłki. Nie знаła ona oskarżonych i nie wniosła do sprawy niczego istotnego.

Opinia biegłego grafologa jest pełna i jasna, a w jej treści nie zachodzą sprzeczności.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty dołączone do akt sprawy albowiem zostały one rzetelnie sporządzone przez uprawnione organy w ramach ich kompetencji i nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, która została wyżej przytoczona, legła u podstaw uznania oskarżonych za winnych popełnienia czynów z art. 286 §1 k.k.

Także wina oskarżonych nie budzi wątpliwości. Są oni dorośli, poczytalni, mieli możliwość rozpoznania bezprawności swojego zachowania. Można im zarzucić, iż w trakcie swojego bezprawnego, karygodnego czynu, nie dali posłuchu normie prawnej, mimo, że mogli to uczynić. Określając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonym czynu Sąd uwzględnił ich zamiar, a także motywację, jak również sposób i okoliczności jego popełnienia.

Na wstępie rozważań prawnych należy podkreślić, że odpowiedzialności karnej z tytułu popełnienia przestępstwa z art. 286 §1 k.k. podlega ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Zgodnie w wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2002 roku, wydanym w sprawie IV KKN 135/00, działanie sprawcy, określone w art. 286 §1 k.k. jako doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem, sprowadza się do trzech wymienionych w tym przepisie sposobów: wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu, wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Jeżeli chodzi o dwa pierwsze sposoby działania, to zawsze przy ich stosowaniu warunkiem zrealizowania skutku jest błąd po stronie pokrzywdzonego. Może to być błąd co do osoby, błąd co do rzeczy, błąd co do zjawiska lub zdarzenia. W sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje w świadomości pokrzywdzonego fałszywe wyobrażenie (rozbieżność między rzeczywistością), zaś w przypadku wyzyskania błędu ta rozbieżność już istnieje, a sprawca nie koryguje jej, lecz korzysta z tego błędu dla uzyskania przez siebie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, niekorzystnej dla pokrzywdzonego decyzji majątkowej.

Dla niezbędnego zawężenia pola rozważań prawnych co do sposobu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, należy brać pod uwagę jedynie wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego. Wprowadzenie w błąd natomiast oznacza zachowanie prowadzące do wywołania (powstania) u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości osoby rozporządzającej mieniem. Przedmiotem działania mającego na celu wprowadzenie w błąd może być m.in. informacja dotycząca stanu majątkowego sprawcy, dane dotyczące jego obecnych możliwości finansowych, czy podjętych przez sprawcę decyzji, zawartych umów, przy czym dla uznania, iż mamy do czynienia z wprowadzeniem w błąd wystarczające jest każde, jakiegokolwiek działanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby pokrzywdzonej, np.: wprowadzenie w błąd może zostać osiągnięte przez przemilczenie, zaniechanie poinformowania o faktycznym, prawdziwym standingu firmy (tak min. wyrok SN z 10 III 2004r., II KK 381/03, Prok. i Pr. 2004/7-8/3, M. Dąbrowska – Kardas i P. Kardas w: Kodeks karny – część szczególna. Komentarz, t. 3, Zakamycze 1999, str. 153-155). Nieprawidłowe odzwierciedlenie rzeczywistości w świadomości rozporządzającego mieniem stanowić ma więc rezultat podejmowanych przez sprawcę działań (por. wyrok SN z 27 października 1986 r., II KR 134/86, OSNPG 1987, nr 7, poz. 80). Jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, elementy przedmiotowe oszustwa muszą się mieścić w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć w tym celu użyć określonego sposobu działania lub zaniechania. Jeżeli jeden z tych elementów nie jest zatem objęty świadomością sprawcy – nie ma oszustwa i jeśli któregoś z nich sprawca nie chce, lecz tylko nań się godzi – również nie ma oszustwa. Oszustwo może być przestępstwem popełnionym tylko umyślnie z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania (tak wyrok SN z dnia 22 XI 1973r., III KR 278/73, OSNPG 1974/7/81; wyrok SN z dnia 20 II 1974r., V KR 49/74, OSNKW 1974/7-8/138). Orzecznictwo precyzuje również w sposób dokładny zamiar sprawcy stanowiąc, iż przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga zatem, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działania musi mieć wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Sprawca działając z zamiarem bezpośrednim winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Przypisując sprawcy zatem popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem – i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (tak wyrok SN z dnia 14 I 2004r., IV KK 192/03).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że w ramach podziału ról T. G. podpisała dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze Spółką (...). S. S. dostarczyła jej podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) oraz unieważniony dowód osobisty o nr (...) zmarłej B. A., które T. G. przedstawiła kurierowi (...), a następnie podrobiła podpis B. A. na dwóch umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...). Natomiast Ł. G. polecił T. G. podrobienie podpisu B. A.. Z opinii biegłego grafologa wynika, że awers druku przedmiotowego zaświadczenia został uprzednio, odręcznie uzupełniony trzema rodzajami wpisów przez Ł. G.. Jednak nie było możliwe uzupełnienie opisu czynu przypisanego

oskarżonemu o ten element albowiem uprzednio uchylony wyrok był zaskarżony wyłącznie na korzyść oskarżonych, a w kwalifikacji prawnej zaproponowanej przez Prokuratora brak było przestępstwa z art.270 kk.

Sąd przyjął, że dowód osobisty zmarłej żony J. B. A. przez niego utracony w nieustalony sposób w okresie pomiędzy 28 lutym 2012 roku i do 23 marca 2012 roku (pomiędzy śmiercią B. A., a dniem złożenia zamówienia).

Sprawcy działali także w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Pojęcie korzyści majątkowej, konkretyzującej cel działania sprawcy (animus lucri faciendi) w wykładni prawa karnego zawsze było rozumiane szeroko, jako współczesne i przyszłe przysporzenie mienia, spodziewane korzyści majątkowe, ogólne polepszenie sytuacji majątkowej (J. Bednarzak: Przesłpstwo oszustwa w polskim prawie karnym, Warszawa 1971, s. 85). Korzyść majątkowa jest pojęciem szerszym niż przywłaszczenie mienia, stanowiące cel działania sprawcy (animus rem sibi habendi) przy popełnieniu innych przestępstw przeciwko mieniu (kradzież, przywłaszczenie). Dlatego też, dla realizacji znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sprawca wcale nie musi dążyć do przywłaszczenia mienia stanowiącego przedmiot oszukańczych zabiegów. Może on nawet zakładać zwrot mienia pokrzywdzonemu, zamierzając jednak osiągnąć korzyść majątkową płynącą z rozporządzenia mieniem, przejawiającą się w każdej innej postaci, niż jego przywłaszczenie.

Skutkiem przedsięwziętych przez oskarżonych działań było niekorzystne rozporządzenie własnym mieniem przez (...) S.A. w W., poprzez wprowadzenie w błąd co do rzeczywistych osób będących abonentami. Do takowego niewątpliwie zaliczyć należy zawarcie umowy i w jej wykonaniu wydanie wartościowych telefonów oraz zagwarantowanie świadczenia usługi telekomunikacyjnej z osobami, które nie mają zamiaru wywiązać się ze swoich zobowiązań umownych. W sumie oskarżeni doprowadzili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 2793,76 zł, na którą to składa się cena telefonów oraz usługi telekomunikacyjnej.

Uznając oskarżonych za winnych popełnienia przestępstw z art. 286 §1 kk Sąd wymierzył im kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kar Sąd wziął pod uwagę zasady wymiaru kary przewidziane w art. 53 § 1 i 2 kk. W ocenie Sądu po stronie oskarżonych występują okoliczności obciążające - znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, brak skruchy, wielokrotna karalność. Wymierzając kary Sąd miał na uwadze, aby był one odczuwalna przez oskarżonych i nie wywołały w nich i w społeczeństwie poczucia bezkarności. Zdaniem Sądu orzeczone kary winny wzbudzi w oskarżonych wolę kształtowania społecznie pożądanych postaw, w szczególności potrzebę przestrzegania porządku prawnego. Oskarżeni byli już wielokrotnie karani w tym na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, a wymierzone kary nie stanowiły jednak dla nich wystarczającej przestrogi, nie spełniły swoich celów. Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie jedynie kary izolacyjne mogą odnieść skutek i realizować zasady wymiaru kary, a jednocześnie zapobiec ponownemu popełnieniu przez oskarżonych czynów zabronionych. Orzeczone kary spełnią również cele w zakresie prewencji ogólnej działając w kierunku kształtowania w świadomości społecznej przekonania o obowiązywaniu norm prawnych i ich rzeczywistej ochronie w procesie wymiaru sprawiedliwości.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów postępowania Sąd na mocy art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych od ponoszenia wydatków postępowania, którymi w całości obciążył Skarb Państwa oraz na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił oskarżonych od opłaty.